

El Roure Forcat

identificació

Família **Fagàcies**

Roure martinenc

Quercus pubescens

Castellà: roble pubescent

Francès: chêne pubescent /
chêne blanc

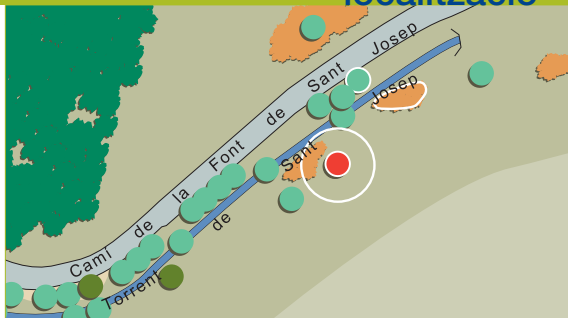
Anglès: downy oak

Origen: Sud d'Europa, Càucas
i Àsia Menor.

localització

Comarca: Baix Llobregat
Municipi: Sant Vicenç dels Horts
Indret: Parc del Pi Gros, a l'inici
del camí de la font de
Sant Josep, tocant al
talús del torrent.

dimensions i descripció

Alçada:	15 m
Perímetre dels troncs:	104 + 115 cm
Diàmetre màxim de la capçada:	8 m
Edat estimada, 2006:	94 anys

Magnífic exemplar amb dues besses principals, que pugen des de la mateixa base, equilibrades i dretes, formant una V perfecta. Les capçades són altes i plenes amb brancada abundant; per contra, la part interior dels troncs resta més buida per la competència generada entre ells.

singularitat

La seva forma peculiar amb dues branques principals bifurcades, que s'eleven amb força des de prop de terra, és la base de la seva singularitat. Per altra banda es tracta d'un arbre quasi centenari i que forma, junt amb l'Om del Camí i els arços del torrent, un interessant conjunt vegetal en un dels punts d'entrada al parc.

descripció de l'espècie

característiques morfològiques

El roure martinenc és un arbre mitjanament alt, d'uns vint metres, amb l'**escorça** fosca i fisurada i branquetes cobertes de pèls. La **capçada** és irregular i deixa passar la llum. Té les **fulles** caduques, lobulades, de 5 a 9 cm de llargada i amb el revers pelut; a la tardor, poc a poc, van prenent un color torrat i resten a l'arbre durant força temps. Floreix a la primavera amb flors masculines (disposades en aments pènduls) i femenines. Els seus **fruits**, els aglans, tenen peduncles curts i estan parcialment coberts per un barretet d'escames.

fulles

fruits

escorça

característiques ecofisiològiques

A Catalunya, viuen sobretot a les comarques properes als Pirineus, de clima ni massa fred, ni massa sec, ni massa humit, amb altituds no superiors als 1400 metres. Reapareixen més escassament cap al sud, sense arribar al País Valencià. Poden viure en sòls calcaris, però no toleren els salins. Resisteixen les ventades i la contaminació de les ciutats. Són de creixement lent i poden viure uns quants segles.

utilització i curiositats

Tenen la fusta dura i compacta, molt bona per a la construcció i per a treballs d'ebenisteria. També és adequada com a llenya i per a fer cartró. L'escorça és rica en tanins i s'ha utilitzat per adobar cuirs. Les bótes de roure donen un gust incomparable al vi. També es conreen com a planta ornamental i són bons per combatre l'erosió. Els aglans serveixen per a l'alimentació del bestiar. Segons la tradició escandinava, Vainamoinen, déu de Finlàndia, va crear els roures per tal de donar ombra i aixopluc als ocells. En diferents cultures simbolitzen la força.

*El roure contra el cel retalla el seu brancatge,
les fulles esmaltades d'un retoc medieval
al fons es transparenta el cel blau de cobalt;
en la quietud del bosc, retrobo el meu paisatge.*

*Carles Pi i Sunyer
(fragment d'un sonet anomenat Records)*

Àrea metropolitana de Barcelona
Mancomunitat de municipis

Coordinació i textos
Servei de Promoció i Conservació
Lurdes Planes i Sant-romà, geògrafa

Disseny gràfic
Oficina de Disseny
Laura Pons i Maragarita Tur

Fotografia
Ernest Costa i Savoia
Ramon Torres